

ESTAPÉ RESPON

L'hora d'Antoni Brufau

— Professor Estapé, ja hi tornem a ser, amb el petroli. Què està passant?

— Que no hi ha política a escala mundial. És a dir, això que en diuen globalització, en el petroli no es nota.

— Per què?

— De moment, tenim els Estats Units com a primer productor mundial amb una política de reserves, és a dir, d'importar petroli perquè els seus pous durin més, i no cal dir els d'Alaska (voldria recordar que Alaska va ser comprada a la Rússia tsarista per 5 milions de dòlars). Després dels Estats Units, tenim el grup de països que tenen una política articulada dins de l'OPEP, nascuda sobretot després del gran xoc petrolífer dels anys setanta, i, després, hi ha una munió de països que s'han sumat sense dependre de ningú, exceptuant els EUA, com a productors de petroli. Tot això recorda que els científics de la matèria ens deien cap al 1950 que, atès el ritme de consum de petroli i la producció previsible, el petroli s'hauria acabat en vint o trenta anys. Però ha passat molt temps i continua havent-n'hi. I punxant, bé se'n troba. A la llarga ens trobem amb aquests augments de preus que han estat resultat o conseqüència de la guerra de l'Iraq. L'Iraq ha deixat de produir petroli perquè de moment només produeix morts. I voldria recordar que, sobre l'Iraq, els Estats Units justificaven la invasió i l'anterior ocupació dient que "el problema és que l'Iraq neda sobre un mar de petroli". Clarament, això l'ha fet objecte d'un parell d'invasions des que surt EL TEMPS. El preu que ara ens alarma i s'incrementa és degut a la recuperació econòmica mundial que augmenta la demanda de petroli. I això és especialment veritat a Espanya, que és el país més vulnerable quant a la demanda d'entrades (o *inputs*) estratègics. Sembla que la solució o el remei pal·liatiu és descansar cada vegada més en el gas natural. Aquesta és l'hora del meu amic, gran economista i enginyer industrial Antoni Brufau, feliçment nou president de Repsol.

— El temps fred hi té a veure?

— També, perquè augmenta la demanda de calefacció a les llars. Per exemple, un diari tan ponderat i meticolós com *El País*, a la seva plana noble dels editorials en publica un avui [divendres, 4 de març] que es diu "*El frío*", com a fenomen que ha afectat la pensínsula Ibèrica de manera inèdita.

— Com pot ser que hi hagi sempre aquest temor de quedar-se sense existències quan les reserves de petroli encara no estan de baixa ni de bon tros?

— Perquè hi ha una mena de paranoia amb aquest tema que només es pot perdre quan la gestió dels estocs sigui pública i transparent.

— Sembla que les petrolieres no donen a l'abast per refinar tot el que es consumeix. Per què no construeixen més refineries?

— Perquè hi ha una atonia general a les drassanes mundials, excepte a Corea del Sud. Si no, mirem el que ha costat a Pedro Solbes arreglar per a Espanya la situació crítica de les drassanes d'IZAR.

— Vós creieu que anem cap a un petroli cada cop més car?

— Crec que sí. Pot haver-hi una pujada més important perquè hi ha molts països nous a la producció que no estan disciplinats ni obeeixen acords col·lectius o sectorials.

— Sou del parer que les reserves petrolieres poden esgotar-se a mitjà termini?

— No, no m'ho crec. M'han explicat que Jeremy Rifkin diu que passarem a una etapa de petroli car fins a obrir una gran etapa de gran promesa per a la humanitat, que és la de l'hidrogen.

— Quines conseqüències pot tenir, per a l'economia mundial, un petroli a preus prohibitius?

— Pot frenar la recuperació econòmica mundial seriosament. Perdre dos o tres punts del PIB no m'estranyaria.

— S'està investigant prou en fonts energètiques realment alternatives?

— Segurament no. I el que s'ha de fer en el camp de l'energia eòlica és molt més important del que s'està fent.

Toni Canyís

Autoritarisme sense modernització

Em consta que no va agradar gens ni miqueta al Govern rus el seguici de parlamentaris i periodistes espanyols que fa unes setmanes vam anar a Moscou a fer saber als "nens de la guerra" que cobrarien una pensió digna.

Com s'havien de prendre els antics *apparattxiki*, disposats a desposseir els seus jubilats (en nom de la modernització i del mercat) dels pocs avantatges heretats de l'estat assistencial soviètic (que no pas del benestar), que uns altres jubilats (molts amb dos passaports i família russa) rebin una paga de 6.000 euros a l'any?

No vaig tenir temps en aquesta breu estada a la capital de l'antiga URSS de copsar opinions sobre la situació russa, però unes lúcides declaracions del liberal progressista Grigori Iavlinski ens en donen les claus: ha fracassat el concepte de "modernització autoritària" impulsada per Putin, explica Iavlinski, i el que ha quedat és "l'autoritarisme sense modernització". I lluny de llançar opinions gratuïtes, l'economista en cap del BERD, Willima Buiters, avisa que Rússia està amb un peu al capitalisme d'estat i l'altre al de lliure mercat.

Podria ser "una pausa", afirma diplomàticament Buiters. Però res no garanteix que estiguem a les portes d'un nou estancament a l'estil brejnevità. Els fantasmes de Brejnev i de Stalin tornen a planar sobre el Kremlin i alguns antics ocupants com Gorbaxov i el seu exsòci Iàkovlev comencen a alertar, horroritzats, de les pulsions dictatorials que ja no amaga Putin.

Llibert Ferri

llibertferri@telefonica.net

